

ERIN STERLING

ΤΟ
ΖΟΡΚΙ

ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ
ΤΩΝ NEW YORK TIMES

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ποτέ μην ανακατεύεις τη βότκα με τα μάγια.

Η Βίβι το ήξερε αυτό. Όχι μόνο επειδή η θεία της η Ιλέιν το είχε επαναλάβει χιλιάδες φορές, αλλά και επειδή ήταν τυπωμένο σε πιατόπανα και μπλουζάκια και, παραδόξως, σε ποτήρια για σφηνάκια στο Κάτι Μαγικό, το κατάστημα της θείας Ιλέιν στο κεντρικό Γκρέιβς Γκλεν της Τζόρτζια.

Ίσως αυτό να ήταν ό,τι πιο κοντινό διέθετε η οικογένεια Τζόουνς σε οικογενειακό σύνθημα.

Αλλά, σκέφτηκε η Βίβι, καθώς βυθιζόταν ακόμα περισσότερο στο νερό της μπανιέρας και έπινε μια γουλιά βότκα με χυμό κράνμπερι που της είχε φτιάξει η ξαδέρφη της η Γκούιν, σίγουρα θα μπορούσε να γίνει μια εξαίρεση για τις ραγισμένες καρδιές.

Και η δική της καρδιά εκείνη τη στιγμή είχε ραγίσει. Είχε γίνει χίλια κομμάτια. Μικρά κομματάκια καρδιάς κροτάλιζαν μέσα στο στήθος της, μόνο και μόνο επειδή είχε υποκύψει στη γοητεία μιας χαριτωμένης προφοράς και δύο πολύ γαλατών ματιών.

Ρουφώντας τη μύτη της, χτύπησε τα δάχτυλά της ξανά και ο αέρας πλημμύρισε με τη μυρωδιά του Ρις, ένα άρωμα εσπεριδοειδών και μπαχαρικών που η Βίβι δεν ήξερε ποιο

ακριβώς ήταν, αλλά που είχε εντυπωθεί αρκετά στον εγκέφαλό της για να μπορεί να το εμφανίσει με τις μαγικές της δυνάμεις.

Ακόμα κι εκείνη τη στιγμή, ενώ καθόταν σκυφτή στην μπανιέρα της Γκουίν που κατέληγε σε σκαλιστά πόδια ζώου με γαμφιά νύχια, η Βίβι έφερνε στον νου της τη γλυκιά παραζάλη που της προκαλούσε εκείνο το άρωμα όταν έχωνε το πρόσωπό της στο στήθος του κι ένιωθε το δέρμα του ζεστό.

«Βίβι, όχι πάλι!» φώναξε η Γκουίν από την κρεβατοκάμαρα. «Μου προκαλεί πονοκέφαλο!»

Η Βίβι χώθηκε πιο βαθιά στο νερό που πλατάγισε στις άκρες της μπανιέρας. Παραλίγο να σβήσει ένα από τα κεριά που είχε βάλει στην άκρη της.

Άλλο ένα μάθημα της θείας Ιλέιν – η καλύτερη θεραπεία για οποιοδήποτε πρόβλημα είναι ένα αφρόλουτρο με αναμμένα κεριά. Όμως, παρότι η Βίβι είχε βάλει άφθονο δενδρόλιβανο και χούφτες ροζ αλατιού στο νερό, και είχε ανάψει όλα τα κεριά που είχε η Γκουίν, δεν ένιωθε καθόλου καλύτερα.

Αν και η βότκα βοηθούσε, σκέφτηκε, και έσκυψε για να πιει άλλη μια γουλιά με το φούξια στριφογυριστό καλαμάκι.

«Άσε με στην ησυχία μου!» της απάντησε μόλις άδειασε το ποτήρι, και η Γκουίν έχωσε το πρόσωπό της στο άνοιγμα της πόρτας, με τα ροζ μαλλιά της να ταλαντεύονται πάνω από τους ώμους της.

«Αγάπη μου, σε λατρεύω, αλλά έβγαινες με τον τύπο μόλις πριν από τρεις μήνες».

«Χωρίσαμε πριν από μόλις εννέα ώρες», είπε η Βίβι, χωρίς να προσθέσει ότι, για την ακρίβεια, είχαν χωρίσει πριν από εννέα ώρες και τριάντα έξι, σχεδόν τριάντα εφτά λεπτά.

«Έχω δικαίωμα να είμαι στις μαύρες μου για τουλάχιστον άλλες δεκαπέντε ώρες. Αυτό λέει ο κανόνας».

Η Γκουίν γύρισε τα μάτια της προς το ταβάνι απαυδισμένη. «Γι' αυτό σου είπα να μη βγαίνεις με Αγόρια Μάγους», της είπε. «Ειδικά με τα Αγόρια Μάγους της οικογένειας Πενχάλοου. Αν και οι πρόγονοι αυτών των βλαμμένων ίδρυσαν την πόλη μας, παραμένουν καταραμένα Αγόρια Μάγοι».

«Καταραμένα Αγόρια Μάγοι», συμφώνησε η Βίβι και κοίταξε θλιμμένα το άδειο της ποτήρι καθώς η Γκουίν εξαφανίστηκε και πάλι για να πάει στην κρεβατοκάμαρα.

Η μαγεία είχε έρθει στη ζωή της Βίβι πολύ πιο πρόσφατα απ' ό,τι στη ζωή της Γκουίν. Όσο η ξαδέρφη της μεγάλωνε με τη θεία Ιλέιν, μια μάγισσα που ασκούσε με χαρά την τέχνη της, η μητέρα της Βίβι, η αδερφή της Ιλέιν, δεν της είχε αποκαλύψει ότι ήταν μάγισσα. Μόνο μετά τον θάνατο της μητέρας της, όταν η Βίβι πήγε να μείνει με την Ιλέιν και την Γκουίν, άρχισε να καλλιεργεί αυτό το κομμάτι του εαυτού της.

Που σήμαινε ότι δεν ήξερε για τα Αγόρια Μάγους ούτε πώς η γνωριμία της με ένα τέτοιο αγόρι στη Γιορτή του Θερινού Ηλιοστασίου, μια ζεστή μέρα του καλοκαιριού, θα ήταν ταυτόχρονα το καλύτερο και το χειρότερο πράγμα που της είχε συμβεί.

Σηκώνοντας το χέρι της, η Βίβι κούνησε τα δάχτυλά της και μετά από ένα δευτερόλεπτο μια θολή, τρεμουλιαστή εικόνα εμφανίστηκε πάνω από το νερό.

Ένα όμορφο πρόσωπο, με σμιλεμένα ζυγωματικά, μελαχρινά μαλλιά, μάτια που λαμπύριζαν και παιχνιδιάρικο χαμόγελο.

Η Βίβι το κοίταξε συνοφρωμένη πριν κουνήσει ξανά το χέρι της για να στείλει ένα μικρό παλιρροϊκό κύμα από το

αφρόλουτρο που έπνιξε την εικόνα και το πρόσωπο εξαφανίστηκε μέσα σε μια βροχή από σπίθες.

Μακάρι να μπορούσε να σβήσει με την ίδια ευκολία και την ανάμνησή του, αλλά ακόμα και μέσα στη μιζέρια της, έτσι όπως ήταν παραγεμισμένη με βότκα, η Βίβι ήξερε πολύ καλά ότι δεν ήταν φρόνιμο να παίζεις με τέτοια μάγια. Και ένα δυο από τα χιλιάδες μικρά κομμάτια της καρδιάς της δεν ήθελαν να ξεχάσουν τους τελευταίους τρεις μήνες, ήθελαν να θυμάται τη νύχτα της γνωριμίας τους, τον μελωδικό τρόπο που εκείνος είχε προφέρει το όνομά της, πάντα *Βίβιεν*, ποτέ *Βίβι*, τον τρόπο που την είχε ρωτήσει εκείνη την πρώτη νύχτα: *Μπορώ να σε φιλήσω;* κι εκείνη του είχε πει: *Τώρα;* Ένα χαμόγελο είχε σχηματιστεί αργά στο πρόσωπό του και είχε πει *Θα προτιμούσα τώρα, αλλά είμαι ευέλικτος, όποτε το επιτρέπει το πρόγραμμά σου και πώς να αντιστεκόταν οποιαδήποτε γυναίκα σε κάτι τέτοιο;* Ειδικά μια δεκαεπταετής στην πρώτη της Γιορτή του Θερινού Ηλιοστασίου; Ειδικά όταν ο άνθρωπος που τα έλεγε αυτά ήταν ψηλός και πανέμορφος και *Ουαλός;*

Σίγουρα θα υπήρχε κάποιος νόμος που θα τα απαγόρευε όλα αυτά μαζί, οπότε εκείνη θα υπέβαλλε παράπονα στο επόμενο Συμβούλιο Μαγισσών μόλις—

«Βίβι!» φώναξε η Γκουίν από την κρεβατοκάμαρα. «Κάνεις τα φώτα να τρεμοπαίζουν».

Ουπς.

Η Βίβι ανακάθισε και τράβηξε την τάπα της μπανιέρας της Γκουίν, ελπίζοντας ότι ένα μέρος της δυστυχίας της θα παρασυρόταν στη δίνη του νερού.

Πέρασε προσεκτικά πάνω από τα κεριά και φόρεσε τη ρόμπα που της είχε αφήσει η Γκουίν στην κρεμάστρα στον τοίχο, νιώθοντας λίγο καλύτερα καθώς έδενε τη μαύρη μετα-

ξωτή ζώνη στη μέση της. Γι' αυτό είχε έρθει στο σπίτι της Πλέιν και της Γκουίν στο δάσος, ψηλά στα βουνά πάνω από το Γκρέιβς Γκλεν, αντί να γυρίσει στο δωμάτιό της στη φοιτητική εστία. Εκεί ψηλά, σ' εκείνον τον άνετο μικρό χώρο με τα κερία και τις γάτες, όπου όλα τα δωμάτια μύριζαν καμένο ξύλο και βότανα, η Βίβι ένοιωθε ότι βρισκόταν στο σπίτι της.

Ίσως εκείνη και η Γκουίν να έβαζαν μάσκες στο πρόσωπό τους ή κάτι τέτοιο. Να έπιναν άλλο ένα ποτό ή και πέντε. Να άκουγαν Τέιλορ Σουίφτ.

Ή, όπως σκέφτηκε η Βίβι βγαίνοντας από το μπάνιο και βλέποντας την Γκουίν να σχηματίζει έναν κύκλο από αλάτι στο πάτωμα, ίσως μπορούσαν να κάνουν... αυτό, ό,τι κι αν ήταν.

«Τι κάνεις;» τη ρώτησε και κούνησε τα δάχτυλά της προς το μπάνιο. Μέσα σε ένα δευτερόλεπτο, το ποτήρι της ήρθε κοντά της πετώντας, το στριφογυριστό καλαμάκι χοροπηδούσε και η Βίβι το έσφιξε στο χέρι της και προχώρησε προς το γραφείο της Γκουίν για να το ξαναγεμίσει.

«Θα το καταραστούμε αυτό το κάθαρμο», απάντησε η Γκουίν με ένα πονηρό χαμόγελο.

«Δεν είναι κάθαρμο», είπε η Βίβι μασουλώντας το καλαμάκι και κοιτώντας με ενδιαφέρον τον κύκλο. «Δεν ήταν στην αρχή τουλάχιστον. Και για να είμαι δίκαιη, εγώ του ζήτησα να χωρίσουμε, όχι εκείνος».

Με ένα ρουθούνισμα η Γκουίν άρχισε να μαζεύει τα μαλλιά της κότσο. «Τον χώρισες επειδή είναι κάθαρμο. Ήρθε στο Γκρέιβς Γκλεν, σε έριξε, και σε όλο αυτό το διάστημα ο πατέρας του ήταν στην Ουαλία και κανόνιζε τα του γάμου του με μια φοβερή και τρομερή μάγισσα. Κι εκείνος το ήξερε! Και δεν μπήκε στον κόπο να σου το πει! Όχι, η ετυμηγορία μου ισχύει, είναι κάθαρμο, και αυτό το λέμε όλοι».

«Όταν λες *όλοι*, εννοείς εσένα».

«Εννώ εμένα και τον κύριο Πέρσιβαλ», είπε η Γκουίν δείχνοντας το μικροσκοπικό μαύρο γατάκι που ήταν κουλουριασμένο στο κρεβάτι της εκείνη τη στιγμή. Με το που άκουσε το όνομά του, σήκωσε το μικρό του κεφάλι και αφού ανοιγόκλεισε τα φωτεινά πρασινοκίτρινα μάτια του κοιτώντας τη Βίβι, έβγαλε ένα αδύναμο νιαούρισμα που πράγματι ακούστηκε σαν κατάφαση.

Και ο Ρις *όντως* ήταν αρραβωνιασμένος. Δηλαδή σχεδόν αρραβωνιασμένος. Δεν είχε χρησιμοποιήσει αυτή τη λέξη ακριβώς. Είχε πει «λογοδοσμένος». Της το είχε ξεφουρνίσει μόλις εκείνο το πρωί, όταν ήταν αγκαλιασμένοι στη ζεστασιά του κρεβατιού του. Τη φιλούσε στον ώμο, όταν μουρμούρισε ότι έπρεπε να επιστρέψει στην Ουαλία για μία εβδομάδα περίπου, για να κανονίσει κάποια πράγματα.

Όπως φαινόταν, όταν έλεγε «κάποια πράγματα», εννοούσε «Πρέπει να πω στον πατέρα μου να ακυρώσει τον γάμο μου με μια άγνωστη» και μετά είχε το θράσος να σοκαριστεί που σοκαρίστηκε *εκείνη* και, τελικά, ναι, σίγουρα έπρεπε να καταραστούν αυτό το κάθαρμο.

«Εντάξει, λοιπόν», είπε η Βίβι σταυρώνοντας τα χέρια της στο στήθος. «Τι κάνουμε;»

«Άνοιξε τα παράθυρα», είπε η Γκουίν, πήγε στο γραφείο της και πήρε ένα κεριά με γυάλινο κηροπήγιο, που η Βίβι, άγνωστο πώς, δεν είχε εντοπίσει για το τελετουργικό της αφρόλουτρο.

Η Βίβι έκανε αυτό που της ζήτησε. Ο δροσερός αέρας του Σεπτέμβρη που έφτανε στο τέλος του και το άρωμα των πεύκων μπήκαν ορμητικά στο δωμάτιο. Στην κορυφή του πιο κοντινού βουνού, το φεγγάρι έλαμπε γεμάτο και λευκό και η Βίβι τού έγνεψε κάπως μεθυσμένα πριν βγάλει το κεφάλι της

από το παράθυρο για να κοιτάξει πιο ψηλά στον λόφο της Πλέιν.

Εκεί, κάπου μέσα στο σκοτάδι, βρισκόταν το σπίτι της οικογένειας του Ρις, εκείνο που δεν είχε επισκεφθεί ποτέ του πριν από εκείνο το καλοκαίρι. Ήταν σκοτεινό τώρα, γιατί ο Ρις είχε φύγει.

Είχε φύγει.

Είχε επιστρέψει στην Ουαλία και στη ζωή που ζούσε πριν έρθει για να κάνει καλοκαιρινά μαθήματα στο Κολέγιο Πενχέιβεν.

Και τώρα τα μαθήματα είχαν τελειώσει.

Τα μάτια της άρχισαν να την καίνε και τότε πάλι η Βίβι στράφηκε ξανά προς την ξαδέρφη της.

Η Γκουίν κάθισε ακριβώς έξω από τον κύκλο, το κερί βρισκόταν τώρα στο κέντρο, η φλόγα του τρεμόπαιζε και για ένα δευτερόλεπτο η Βίβι δίστασε. Εντάξει, ναι, ο Ρις τής είχε ραγίσει την καρδιά. Ναι, της είχε κρύψει ότι ο πατέρας του είχε μπει στη διαδικασία να του βρει σύζυγο. Καμία συζήτηση, καμία προειδοποίηση, καμία ανησυχία για το πώς θα ένιωθε εκείνη μπροστά σ' αυτή την κατάσταση. Εκατό Τοις Εκατό Κινήσεις Καθάρματος.

Αλλά να τον καταραστεί;

Και να τον καταραστεί όσο ήταν μεθυσμένη;

Ίσως και να ήταν κάπως υπερβολικό.

Και μετά η Γκουίν έκλεισε τα μάτια της, τέντωσε τα χέρια στο πλάι και είπε: «Θεά, σε εκλιπαρούμε να μη βρεθεί ποτέ ξανά αυτός ο άντρας στην πόρτα της Βίβι ή στον κόλπο της».

Η Βίβι κόντεφε να πνιγεί με το ποτό της, γελούσε, παρότι το αλκοόλ έκαιγε τα ρουθούνια της και κατέληγε στην απέναντι πλευρά του κύκλου, από εκεί που βρισκόταν η Γκουίν.

«Θεά», είπε η Βίβι, πίνοντας άλλη μια γουλιά, «σε ικετεύουμε να μη χρησιμοποιήσει ποτέ τα λακκάκια του για κακό εις βάρος ανυποψίαστων κορασίδων».

«Καλό», είπε η Γκουίν και μετά πρόσθεσε: «Θεά, σε ικετεύουμε να φροντίσεις να μην ξανακάνουν αυτό το πράγμα τα μαλλιά του. Ξέρεις για ποιο πράγμα μιλάμε».

«Εννοείται ότι ξέρει». Η Βίβι κούνησε το κεφάλι της καταφατικά. «Θεά, σε ικετεύουμε να τον κάνεις έναν από εκείνους τους άντρες που νομίζουν ότι η κλειτορίδα βρίσκεται ακριβώς ένα εκατοστό πιο μακριά από το σημείο όπου βρίσκεται στην πραγματικότητα».

«Διαβολικό, Βίβι. Αυτό θα πει μαύρη μαγεία».

Το κεφάλι της γύριζε, αλλά δεν ένωθε πια την καρδιά της τόσο κομματιασμένη. Χαμογέλασε κι έσκυψε πάνω από τον κύκλο, πιο κοντά στο κερί. «Μου ράγισες την καρδιά, Ρις Πενχάλου», είπε. «Και σε καταριόμαστε. Εσένα και όλο το χαζό σόι σου».

Η φλόγα του κεριού ξαφνικά υψώθηκε μέχρι πάνω, ξαφνιάζοντας τόσο πολύ τη Βίβι, που έριξε το ποτό της καθώς έκανε απότομα πίσω. Από τη θέση του στο κρεβάτι, ο σερ Πέρσιβαλ έβγαλε έναν συριστικό ήχο και κύρωσε την πλάτη του.

Η Γκουίν πετάχτηκε όρθια για να τον πάρει στην αγκαλιά της, αλλά πριν προλάβει, και τα δύο παράθυρα έκλεισαν μεμιάς και οι κουρτίνες σηκώθηκαν στον αέρα από τη δύναμη.

Βγάζοντας μια μικρή κραυγή, η Βίβι σηκώθηκε και το πόδι της πάτησε στον κύκλο με το αλάτι. Όταν γύρισε για να κοιτάξει ξανά το κερί, η φλόγα του φαινόταν να έχει υψωθεί απίστευτα ψηλά, πιο ψηλά και από το ύψος της Γκουίν, και μετά έσβησε απότομα.

Όλα ήταν ήσυχα και ακίνητα, με εξαίρεση τον σερ Πέρσιβαλ, που ακόμη σύριζε και έφτυνε υποχωρώντας προς τα

μαξιλάρια της Γκουίν, ενώ η Βίβι δεν θυμόταν να είχε ξεμεθύσει άλλη φορά στη ζωή της τόσο γρήγορα.

«Αυτό ήταν... περιέργο», τόλμησε να πει τελικά και η Γκουίν πήγε στο παράθυρο και σήκωσε προσεκτικά το ανασυρόμενο τζάμι.

Το πλαίσιο γλίστρησε με ευκολία προς τα πάνω κι έμεινε στη θέση του, και όταν η Γκουίν στράφηκε ξανά προς τη Βίβι, το χρώμα στο πρόσωπό της είχε αρχίσει να επανέρχεται σταδιακά.

«Έκανες τα φώτα να τρεμοπαίζουν νωρίτερα, το θυμάσαι; Ίσως ήταν μόνο μια απότομη άνοδος της τάσης. Με μαγικό τρόπο».

«Μα γίνεται αυτό;» ρώτησε η Βίβι, και η Γκουίν κούνησε καταφατικά το κεφάλι της, ίσως υπερβολικά γρήγορα.

«Ναι. Εννοώ... απλά παίζαμε. Δεν ήταν κανονικά μάγια για κατάρεις. Αυτό το κερί το πήρα από το Bath & Body Works, νομίζω».

Η Βίβι κοίταξε την ετικέτα. «Ναι, είμαι σίγουρη ότι η “Βόλτα με κάρο στους οπωρώνες” δεν κάνει για μαύρη μαγεία».

«Μάλιστα», είπε η Γκουίν. «Επομένως, ναι, ούτε γάτα ούτε ζημιά, με εξαίρεση το μωράκι μου που το λαχταρήσαμε». Κατάφερε να πάρει στην αγκαλιά της τον σερ Πέρσιβαλ κι εκείνος βολεύτηκε εκεί, αν και αγριοκοίταζε τη Βίβι.

«Μάλλον δεν γνωρίζω τις ίδιες μου τις δυνάμεις», είπε η Βίβι και μετά, ταυτόχρονα, η Βίβι και η Γκουίν πρόσθεσαν: «Ποτέ μην ανακατεύεις τη βότκα με τα μάγια».

Γελώντας κάπως φαραμμένα, η Βίβι άφησε ξανά το κερί στο γραφείο της Γκουίν.

«Νιώθεις καλύτερα που έριξες ψεύτικη κατάρρα σ’ αυτόν τον άνθρωπο και τον ξεφορτώθηκες;» τη ρώτησε η Γκουίν.

Η Βίβι χρειαζόταν κάτι παραπάνω από ένα αφρόλουτρο, αρκετά ποτά και λίγες μαγικές χαζομάρες για να ξεχάσει τον Ρις, αλλά εκείνη τη στιγμή απλώς κούνησε το κεφάλι της. «Έτσι νομίζω. Και έχεις δίκιο, κράτησε μόνο τρεις μήνες και τώρα εκείνος επιστρέφει στην Ουαλία, άρα δεν είμαι υποχρεωμένη να τον ξαναδώ. Μπορεί να επιστρέφει στη ζωή του κι εγώ θα επιστρέψω στη δική μου. Έλα, πάμε να μαζέψουμε τα αλάτια πριν έρθει η θεία Ιλέιν και καταλάβει ότι τα πίναμε και αρχίσαμε τα μάγια».

Η Βίβι γύρισε από την άλλη και ούτε εκείνη ούτε η Γκουίν είδαν το κερι να ανάβει ξανά στιγμιαία, τη φλόγα να λαμπυρίζει και τον καπνό να ανεβαίνει και πάλι στριφογυριστά προς το ανοιχτό παράθυρο και την πανσέληνο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Εννέα χρόνια μετά

Όχι που δεν θα έβρεχε.

Πρώτον, ο Ρις βρισκόταν στην Ουαλία και η βροχή ήταν αναπόσπαστο κομμάτι της. Το καταλάβαινε αυτό, αλλά είχε έρθει με το αυτοκίνητο από το Λονδίνο εκείνη τη μέρα, όπου ο ήλιος έλαμπε και περνούσε μόνο κανένα συννεφάκι πού και πού. Υπέροχος γαλάζιος ουρανός, πράσινοι λόφοι που διαδέχονταν ο ένας τον άλλο. Ήταν μια από εκείνες τις μέρες που σε έκαναν να θέλεις να μάθεις να ζωγραφίζεις ή ίσως να αρχίσεις να γράφεις ποιήματα.

Μόνο όταν μπήκε στο Ντουέινιαϊντ, το χωριουδάκι όπου ζούσε η οικογένειά του για αιώνες, άρχισε να ρίχνει καρεκλοπόδαρα.

Πίστευε πως ήξερε πολύ καλά τον λόγο που συνέβαινε συχνά όλο αυτό.

Κάνοντας έναν μορφασμό, ο Ρις πάκκαρε το νοικιασμένο αυτοκίνητο κοντά στην κεντρική οδό. Δεν χρειαζόταν να οδηγήσει, φυσικά. Θα μπορούσε να είχε χρησιμοποιήσει μια Ταξιδικωτική Λίθο και να είχε μεταφερθεί εκεί στο άψε σβήσε, αλλά η επιμονή του να οδηγεί τσάτιζε τον πατέρα του, κάτι

που ο Ρις απολάμβανε περισσότερο από την άνεση των μαγικών ταξιδιών.

Αν και εκείνη τη μέρα ένιωθε σαν να έβγαζε τα μάτια του με τα ίδια του τα χέρια, όπως σκεφτόταν ενώ έβγαине από το αυτοκίνητο και κοιτούσε συνοφρυωμένος τον ουρανό,

Αλλά ήταν πια πολύ αργά. Ο Ρις ανασήκωσε τον γιακά του πανωφοριού του και ξεκίνησε για να πάει στο κέντρο του χωριού.

Δεν υπήρχαν και πολλά για να δει κανείς στην κεντρική οδό – λίγα καταστήματα, μια εκκλησία στη μία άκρη και μια παμπ στην άλλη άκρη. Προς τα εκεί πήγαινε ο Ρις εκείνη τη στιγμή. Οι άνθρωποι που βρίσκονταν έξω εκείνο το μεσημέρι μετριούνταν στα δάχτυλα του ενός χεριού, αλλά όλοι πέρασαν στο απέναντι πεζοδρόμιο όταν τον είδαν.

Η φήμη της οικογένειας καλά κρατούσε. Φανταστικά.

Στην άκρη του δρόμου, η παμπ Το Κοράκι και το Στέμμα τον καλούσε να περάσει μέσα, ένα θερμό φως ξεχυνόταν από τα παράθυρά της με φόντο τη μουντάδα εκείνης της μέρας και με το που ο Ρις άνοιξε την πόρτα, πλημμύρισαν τα ρουθούνια του μερικώς από τις αγαπημένες του μυρωδιές – η πλούσια οσμή της βύνης της μπίρας, η αφιά μυρωδιά του μηλίτη και το ζεστό άρωμα του παλιού ξύλου βελανιδιάς.

Του είχε λείψει πολύ ο τόπος του.

Ίσως επειδή είχε πολύ καιρό να έρθει, αυτή τη φορά. Συνήθως προσπαθούσε να επισκέπτεται το χωριό κάθε λίγους μήνες ή και πιο συχνά, αν ήξερε ότι ο πατέρας του έλειπε. Η αφοσίωση που έδειχνε στην οικογένεια τον έφερε σε μια μεσαία θέση, ανάμεσα στους δύο αδερφούς του.

Ο Λουέλιν, που όλοι τον φώναζαν Γουέλς, ήταν ο μεγαλύτερος αδερφός του. Ήταν δική του η παμπ και είχε στενή σχέση με τον πατέρα τους. Ο Μπούουεν, ο μεσαίος αδερφός,

είχε εγκατασταθεί στην ορεινή περιοχή της Σνοουντόνια πριν από δύο χρόνια και λάμβαναν πού και πού νέα του. Κυρίως ανησυχούσαν με το πόσο πολύ είχαν μακρύνει τα γένια του.

Για πρώτη φορά δεν ήταν ο Ρις ο γιος που είχε απογοητεύσει περισσότερο τον πατέρα τους, έναν τίτλο που θα αποκτούσε ευχαρίστως και πάλι όταν ο Μπούουεν θα αποφάσιζε να σταματήσει να κάνει ό,τι έκανε εκεί.

Πάντως ο Ρις δεν θα γινόταν ποτέ ο αγαπημένος γιος του πατέρα τους. Ο Γουέλς είχε κερδίσει αυτόν τον τίτλο πριν από πολύ καιρό και ο Ρις του τον είχε παραχωρήσει ευχαρίστως. Εξάλλου έχει πλάκα να είσαι το μαύρο πρόβατο. Όταν τα έκανε θάλασσα, το θεωρούσαν αναμενόμενο, και όταν κατάφερε να μην τα κάνει θάλασσα, ήταν μια ευχάριστη έκπληξη για όλους.

Έτσι κέρδιζε σε κάθε περίπτωση.

Ο Ρις έβγαλε το σακάκι του και πήγε να το κρεμάσει στην κρεμάστρα πλάι στην πόρτα, ακριβώς κάτω από μια παλιά διαφήμιση του μηλίτη Strongbow κι εκείνη τη στιγμή είδε με την άκρη του ματιού του τον άντρα πίσω από το μπαρ να τον παρακολουθεί.

Κι όταν ο Ρις έκανε μεταβολή, συνειδητοποίησε ότι ο άντρας πίσω από την μπάρα –ο μεγαλύτερος αδερφός του, ο Λουέλιν– ήταν ο μοναδικός άνθρωπος στην παμπ.

Ο Λουέλιν ήταν φτυστός ο πατέρας τους, τριάντα χρόνια νωρίτερα: είχε την ίδια αυστηρή έκφραση, την ίδια γαμφή μύτη –η αλήθεια ήταν ότι όλοι είχαν αυτή τη μύτη– τα ίδια λεπτά χείλη. Ήταν λίγο λιγότερο καθίκι. Αλλά είχε παραμείνει ηθελημένα σ' εκείνο το μικρό χωριό όπου όλοι τον έτρεμαν και είχε την παμπ, αν και δεν πατούσε κανείς εκεί, μόνο κανέννας τουρίστας –ή ο πρώην αδερφός του– που περνούσε τυχαία.

«Γεια σου, Γουέλς», είπε ο Ρις και ο Γουέλς έβγαλε ένα μουγκρητό αντί να του απαντήσει.

Ο γνωστός Γουέλς.

«Καλά πάνε οι δουλειές σου ακόμη βλέπω». Ο Ρις προχώρησε νωθρά προς την μπάρα και πήρε μια χούφτα φιστίκια από ένα γυάλινο μπολ που βρόγχε εκεί.

Ο Γουέλς τού έριξε μια σκυθρωπή ματιά πάνω από τη γυαλισμένη μαονένια επιφάνεια και ο Ρις χαμογέλασε, πετώντας ένα φιστίκι στο στόμα του.

«Έλα τώρα», τον καλόπιασε. «Παραδέξου ότι χαίρεσαι πολύ που με βλέπεις».

«Εκπλήσσομαι που σε βλέπω», είπε ο Γουέλς. «Νόμιζα ότι μας είχες εγκαταλείψει για τα καλά αυτή τη φορά».

«Και να απαρηνηθώ έναν τόσο θερμό αδελφικό δεσμό; Ποτέ».

Ο Γουέλς τού χαμογέλασε απρόθυμα. «Ο πατέρας είπε ότι ήσουν στη Νέα Ζηλανδία».

Ο Ρις κούνησε καταφατικά το κεφάλι και πήρε άλλη μια χούφτα φιστίκια. «Μέχρι πριν από δυο μέρες. Για ένα μπάτσελορ πάρτι. Κάτι Άγγλοι ήθελαν να ζήσουν την πλήρη εμπειρία του *Άρχοντα των Δαχτυλιδιών*».

Το ταξιδιωτικό γραφείο του Ρις, το *Πενχάλοου Τουρς*, είχε μεγαλώσει και από μικρή, μονοπρόσωπη επιχείρηση που διηύθυνε ο Ρις από το διαμέρισμά του στο Λονδίνο, είχε αποκτήσει δέκα άτομα προσωπικό και οργάνωνε πολλά ταξίδια σε όλο τον κόσμο. Οι πελάτες του έλεγαν ασταμάτητα ότι τα ταξίδια του ήταν τα καλύτερα της ζωής τους και οι κριτικές ήταν από κόσμο που δήλωνε με ενθουσιασμό ότι δεν έκανε κακό καιρό ούτε μία μέρα, δεν είχε καθυστερήσει ούτε μία πτήση, δεν είχε πάθει δηλητηρίαση ούτε ένας ταξιδιώτης.

Ήταν απίστευτο τι μπορούσε να κάνει ακόμα και μια μικρή δόση μαγείας.

«Πάντως χαίρομαι που επέστρεφες», είπε ο Γουέλς και συνέχισε να καθαρίζει. «Γιατί τώρα μπορείς να πας να μιλήσεις στον πατέρα για να του φτιάξεις λίγο τη διάθεση».

Έδειξε με μια κίνηση του κεφαλιού το παράθυρο και ο Ρις γύρισε προς τα εκεί, βλέποντας τον φρικτό καιρό υπό ένα νέο φως.

Την πάτησα.

Είχε δίκιο λοιπόν. Δεν ήταν μια κανονική θύελλα, αλλά μια θύελλα που την είχε προκαλέσει ο πατέρας του. Που σήμαινε ότι, ναι, ο Ρις σίγουρα τον είχε εκνευρίσει. Τα αδέρφια του δεν είχαν κάνει ποτέ τον πατέρα τους να προκαλεί θύελλες.

Ο Ρις είχε προκαλέσει... είκοσι; Είκοσι πέντε; Είχε χάσει πια το μέτρημα.

Στράφηκε ξανά προς τον Γουέλς και άπλωσε το χέρι του πάλι προς τα φιστίκια, αλλά έφαγε μία στο χέρι με μια βρεγμένη πετσέτα.

«Ε!» αναφώνησε, όμως ο Γουέλς τού έδειχνε ήδη την πόρτα.

«Πήγαινε στο σπίτι και μίλα του πριν πλημμυρίσει ο κεντρικός δρόμος και δεν ξαναπατήσει πελάτης».

«Εγώ δεν είμαι πελάτης;»

«Εσύ είσαι σκέτος μελάς, αυτό είσαι», απάντησε ο Γουέλς και μετά αναστέναξε με τα χέρια στη μέση. «Σοβαρά, Ρις, πήγαινε να του μιλήσεις, να τελειώνουμε. Του έχεις λείψει».

Ο Ρις γέλασε ρουθουνίζοντας καθώς σηκωνόταν από το σκαμπό της μπάρας. «Το εκτιμώ, Γουέλς, αλλά κόψε τις βλακειές, φίλε».

* * *

*«Μου ράγισες την καρδιά, Ρις Πενχάλοου.
Και σε καταριόμαστε.
Εσένα και όλο το χαζοσόι σου».*

Η Βίβιεν Τζόουνς αντιμετώπισε τον χειρότερο χωρισμό της ζωής της όπως κάθε άλλη μάγισσα: με βότκα, αφρόλουτρα και μια κατάρα στον πρώην της.

Αλλά αυτό έγινε πριν από εννέα χρόνια. Τώρα ο Ρις Πενχάλοου, καρδιοκατακτητής και ακόμη εκνευριστικά κούκλος, είναι και πάλι εδώ. Έχει επιστρέψει στο γραφικό Γκρέιβς Γκλεν για να επαναφορτίσει τις ενεργειακές γραμμές της πόλης και να εμφανιστεί στη φθινοπωρινή γιορτή. Όμως, καθώς κάθε κίνησή του σπέρνει συμφορές, η Βίβι συνειδητοποιεί ότι το ξόρκι που έκανε στον πρώην της ίσως και να μην ήταν τελικά τόσο ακίνδυνο...

Καθώς το ξόρκι αρχίζει να επηρεάζει τη μαγεία της πόλης και εμφανίζονται φονικά κουρδιστά παιχνίδια, ένα εξοργισμένο φάντασμα και μια παράδοξα ομιλητική γάτα, η Βίβι και ο Ρις αναγκάζονται να αφήσουν κατά μέρος τα συναισθήματά τους, να ενώσουν τις δυνάμεις τους και να σώσουν όχι μόνο την πόλη, αλλά και την ίδια τη ζωή του Ρις.